

Henry Aflecht

MANJANA

HENKKA AFLECHT

KUN HUOMINEN
OLE HUOMENNA
SEKÄ MUITA TARINOITA

KIITOS

Haluun kiittää lukijoita kahden ensimmäisen kirjani palautteista. Erityisesti nuorten ottama suunnanmuutos kirjat luettuaan, lämmitti mieltä. En ole erityisen hyvä missään, enkä koe olevani mikään kirjailija, mutta rehelliset ja suorapuheiset tarinat elämästä toivat ansiostanne jopa huikeat ”Bestseller” -leimat kirjoihini. Toivottavasti viihdytte lukiessanne tätä matkaa, joka kuoppaisuudellaan on paikoitellen ollut yksi raskaimmista, mutta silti mukavimmista matkoista elämäni aikana.

Kaikki kirjassa kerrotut tapahtumat ovat tapahtuneet sellaisena kuin ne on kerrottu. Intimiteettisuojan vuoksi joitakin nimiä on vaihdettu.

Kirjassa käytetään voimasanoja ja entisajan termejä. Koita kestää.

Henry Aflecht

HENKKA AFLECHT

Manjana – Kun huominen Ei ole huomenna.

© 2024 Henry Aflecht

Kannen suunnittelu: Karl Aflecht

Sisuksen taitto: Kristian Aflecht

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kaikki oikeudet pidätetään. Tämän kirjan tai minkä tahansa sen osan jäljentäminen, tallentaminen mihin tahansa tietokantaan tai lähettäminen sähköisesti, mekaanisesti, valokopiona, nauhoitteena tai missä hyvänsä muussa muodossa ilman tekijänoikeuden lupaa on kiellettyä.

ISBN: 978-952-80-8291-0

**TÄMÄ KIRJA ON OMISTETTU SUOMALAISELLE
REHELLISYYDELLE.**

MANJANA

KUN HUOMINEN EI OLE HUOMENNA

En voi uskoa, että istun tässä kirjoittamassa alkusanoja opukseen, jota ei missään nimessä ollut tarkoitus koskaan kirjoittaa. Ei siksi, etteikö se ketään kiinnostaisi, vaan ihan puhtaasti siitä syystä, että kukaan ei uskoisi tämän kirjan Espanjaan sijoittuvia kertomuksia todeksi ja toisaalta siksi, että tästä tekstistä jokunen täällä asuva suomalainen suuttuu, mutta kyllähän kiukkua maailmaan mahtuu. Ehkä osa täällä etelässä asuneista voi samaistua tapahtumiin ja paikallisen kulttuurin sekoilut saattavat tuntua hyvinkin tutuilta. Kun täällä viettää useamman kuukauden tai vuoden, alkaa nähdä muitakin asioita vieraasta kulttuurista, kuin vain halvan Sangrian, ikuisen auringon ja rantatuolit.

Seitsemään vuoteen joskus hermoja raastavaa manjanaa mahtuu niin käsittämättömiä tapahtumia ja äärimmäisen erikoisia asiakaspalvelutilanteita, että niiden veroisia saa kaukaa hakea. Haluan kuitenkin tarkentaa heti alkuun, että kirjan kertomuksista huolimatta, en vihaa Espanjaa, tämän maan kansalaisia, kulttuuria tai tapoja. He vain ovat erilaisia kuin me, eikä se ole väärin. Siihen vain täytyy tottua. Vielä seitsemän vuoden ja näiden kirjan kokemustenkin jälkeen suosittelen muuttoa Espanjaan, jos siihen on mahdollisuus.

Suosittelen tutustumaan etukäteen espanjalaiseen elämäntapaan ja ehkä jopa ottamaan oppia siitä. Vaikka taipaleeni on ollut ajoittain aivan äärimmäisen raskas, en ole sitä silti katunut. Tekisin saman muuttopäätöksen uudestaan, joskin tulisin tänne ehkä aavistuksen eri asenteella ja rennommalla mielellä.

Oma erittäin tehokas luonteeni yhdistettynä perfektionistin vaatimuksiin palvelusta, työn laadusta, rehellisyydestä ja ihmisten kohtelusta ei ihan kohtaa tämän kulttuurin kanssa. Kesti nämä kaikki vuodet minun ymmärtää, etten voi muuttaa espanjalaisia suomalaisiksi, vaan minun tulee sopeutua siihen maahan, jossa vietän aikaa. Viimeisimmät kärsijät olivat remonttiryhmäni jäsenet, joilta odotin sellaista työnlaatua, jota Suomessa tehdään. Toki heidänkin alihankkijoiden suorituksista osa meni totaalisesti ja oikeasti kaikilla mittareilla täysin penkin alle. Siitä tuonnempana.

Olkoon tämä kirja myös matkaoppaaksi sinulle, jos olet aikeissa matkustaa Etelä-Euroopan maihin, tai vaikka tänne Aurinkorannikolle. Mennään tässä kirjassa vähän muihinkin viime aikoina elämässä tapahtuneisiin seikkoihin, somehuuteluihin ja perintöasioihin Suomen maaperällä, mutta pääpaino on kuluneessa seitsemässä vuodessa täällä etelässä. Monissa maissa pätee nämä samat suomalaisuudesta poikkeavat asiat ja toimintamallit, joita tämän kirjan myötä voit ihmetellä. Suomi ja suomalaiset ovat itseasiassa aika erikoislaatuinen kansa, hyvällä tavalla. Sen huomaa vasta kun on tarpeeksi kauan poissa Suomesta. Kirja sopii niin lomamatkailijalle, kuin muuttoa harkitsevallekin.

Vaikka lomilla todennäköisimmin et ainakaan kaikkiin näihin Espanjan erikoisuuksiin törmää, on parempi olla maan tavoista tietoinen, kuin pilata lomansa hermostumalla, kun asiat eivät hoidu. Täällä kun hermostuminen tai negatiivinen palaute tekee asioista vielä vaikeampia. Puhun kirjassa asioiden yhteydessä myös rahasummista tai hinnoista, mutta tarkoitus ei ole leveillä niillä. Kaksi ensimmäistä kirjaani avaavat hiukan ajatuksiani niin rahan merkityksettömyydestä, kuin avoimuudestakin raha-asioissa.

Kirjassa mainitsen paikallisia firmoja, mutta ne eivät ole maksettuja mainoksia. Tämä opus on rehellinen kertomus suomalaisen miehen hyvin takkuisesta matkasta kulttuurien törmätessä, ja haaveista asua etelässä. Suomalaisten rakastamaa vahingoniloa näissä tarinoissa tulee riittämään, joten ota hyvä asento ja popparit esille. Aloitetaan Espanjan tapahtumilla. Nyt mennään.

Perustiedoksi, ennen tarinoita pohjalle kerrottakoon, että Aurinkorannikko, eli Costa del Sol on yksi suosituimmista suomalaisten talviasukkaiden kohteista. Eikä ihan suotta. Suomalaisia täällä viettää aikaansa vuoden aikana yli 50 000 joidenkin laskelmien mukaan. Täällä keli on ympäri vuoden suht inhimillinen, joskaan ei aivan Kanarian, tai muiden saarten tasoa. Etuja on kuitenkin saariin verrattuna paljon. Lyhyemmät lennot, mantereen tarjoamat mahdollisuudet liikkumiseen autolla maasta toiseen ja tietysti suomalaiset palvelut, jotka joillekin ovat ehdoton juttu. Myönnän itsekin vierailleeni suomalaisessa ruokakauppa Ewaldsissa hakemassa maksalaatikkoa, tai jotain muuta, jota on tullut yllättäen ikävä.

Asuttuaan vuoden Espanjassa, alkaa Hookoon sininen ja reissumies uunissa lämmitettynä ja juustolla kuorutettuna olla mielessä yllättävän usein. Siihen kaveriksi vielä aitoa Turun sinappia, joka ei kai ole oikeasti Turkua nähnytään, mutta oli miten oli, niin siinäpä on suomalainen setti näiden tapasten mussuttamisen vastapainoksi. Suomalaisia partureita ja kampaamoita löytyy useita, joskaan itse en sattuneesta syystä niitä ole viime vuosina tarvinnut.

Kauneushoitoloita on paljon eri kansallisuuksien pyörittämänä. Suomalaisen Mijas Naturalin kasvohoitoon ja päänahan hoitoon päädyin kerran, eikä se ollut hullumpi kokemus miehellekään. Kaikkia ihmisen eniten käyttämiä palveluja täältä kuitenkin löytyy ihan kotimaisella kielellä, joka monia miellyttää. Erityisesti terveydenhuollon jutuissa moni kokee mieluiten asioivansa Suomen kielellä, ettei esimerkiksi kipeää polvea valittaessa poisteta haimaa. Oma kokemus terveydenhuollosta täällä on melko ohut, mutta on täällä sairaalaankin ambulanssilla päädytty. Siitä tuonnempana.

Rannikko on täynnä baareja, kahviloita ja ravintoloita, joissa voi ihmetellä paikallista sambaa, rumbaa ja mitä niitä on. Ravintola Kukossa on kuitenkin elävää musiikkia ihan savoksi ja suomalaisia kansalaisia, jos alkaa kotimaan kaipuu iskeä. Kuten se toisinaan iskee. Antti Tuiskun keikkaa Fugessa on turha odottaa, mutta hänen esi-isänsä Frederik täältä on helppo bongata. Reetuhan lauloi täällä Volga jo 1600-luvun alkupuolella, kun nykyiset autotiet olivat vain hevosten rattaita varten. Karaokea pääsee laulamaan useammassa paikassa suomalaisten kappaleiden kera ja pöytään saa hyvin helposti kohtalotovereita istumaan ja rupattelemaan, vaikka sellainen tuntemattomien kanssa juttelu ei Suomessa ole niin normaalia.

Rannikolla on kuitenkin kaksi puolta. Positiiviseen elämään on helppo päästä kiinni lomaillessa, tai eläkepäiviä viettäessä siten, ettei tarvitse virastoasiointoja, remontointia tai muuta sellaista, jossa on oltava paljon espanjalaisten yritysten kanssa tekemisissä. Useimmilla täällä asuvilla eläkeläisillä tässä kirjassa kerrotut haasteet ja ärsyttävät tapahtumat eivät tule koskaan vastaan ja elämä on leppoisaa. Jos kuitenkin tarve aktiiviseen yrittäjäelämään on ja yrität hoitaa monta asiaa päivässä, voi alkaa ohimosuoni tykyttää. Suomessa asuessa ja asioidessa on totuttu, että sana pitää ja yrittäjät pyrkivät välttämään negatiivista asiakaspalautetta. Täällä espanjalaista yrittäjää ei lähtökohtaisesti juuri kiinnosta, jos olet tyytymätön palveluun. Olen usein törmännyt sellaiseenkin, että täällä yli kymmenen vuotta asunut ihmisoletettu ihmettelee tässäkin kirjassa kertomiani tarinoita ja he eivät näe niissä mitään ihmeellistä, eivätkä ymmärrä miten eri tavalla täällä kaikki toimii. Tämä johtuu siitä, että he eivät ole olleet vuosiin Suomessa ja heillä ei ole mitään käsitystä siitä, kuinka asiat oikeasti toimivat, silloin kun ne toimivat. Tai millainen on oikeasti hyvää ja nopeaa palvelua.

Maa on opettanut maan tavoille ja he osaavat olla tyytyväisiä tähän tapaan hoitaa asioita. Joskus somessa kertomiani juttuja on nähty espanjalaisten haukkumisena, mutta siitähän ei ole kyse. Olen itse tänne vapaasta tahdosta päätenyt ja jäänyt. Ärtymykseni johtuu siitä, etten itse ole vielääkään tottunut täysin maan tavoille.

Poiketen suomalaisesta yrittäjyydestä, tässä kulttuurissa perhe ja vapaa-aika ovat ykkösenä. Työt ja yrittäminen vasta kolmosena. Kakkonen on tyhjillään, vaikka juhlimista varten. Juhliahan täällä riittää ympäri vuoden ja niiden jälkeen on usein vapaapäiviä töistä. Kaikki paikat kiinni.

Ensimmäisinä vuosina ihmettelin usean kerran vuodessa, miksi taivas täyttyy ilotulituksista. Eikä Suomen ilotulitukset ole mitään näihin verrattuna. Täällä kun kymmenen minuutin kuluttua oletat tulitusten loppuvan, on vasta lämmittelyt ammuttu taivaalle. Tästä tietysti moni viherhihhuli on kauhuissaan, mutta maassa maan tavalla. Täällä on melko turha istahtaa pääkadulle banderollin kanssa kiukuttelemaan, tai köyttää itseään eduskuntatalon tolppaan. Se johtaa poistoon tavalla tai kolmannella. Siinä ei pahemmin silitellä, jos poliisin poistokäskyt eivät kiinnosta. Ja hyvä niin. Olen kuitenkin itse enemmän boomeri kuin wokettava miesoletettu, joten tämä 80-luvun tapainen elämäntyyli ja toimintamallit entiseen hyvään tapaan tuntuvat kotoisalta. Erittäin kotoisalta. Mutta sitten mennään asiaan.

Tätä kirjoittaessa istun kahdeksatta päivää turhaan kotonani Mijaksen vuorella, odottamassa tavaratoimitusta, joka luvattiin ostohetkellä jälleen katteettomasti muutamassa päivässä. Tilaushetkellä toimitusajaksi kerrottiin 24–72 tuntia, joten jopa vuorokaudessa joku voisi kuvitella tuotteensa saapuvan, jos ei tunne maata ja maan tapoja. Syy miksi istun kotona odottamassa, on se, että lähes aina kuski ilmaantuu ovelle ilmoittamatta mitään ja jos et odota häntä kuin pukkia jouluna, hän suuttuu ja raahaa pakettisi lähtöruutuun, joka saattaa olla ihan missä tahansa. Sen jälkeen sen paketin löytäminen on todella vaikeaa. Erään kerran yksi paketti lähti tästä Malagan vierestä takaisin Barcelonaan, koska kuljettajan soitettua minulle ja kuultuaan olevani kymmenen minuutin päässä kotoa, hän sanoi puhelimessa, että hän on menossa syömään, eikä voi odottaa minun saapuvaksi kotiin. Sain toimituksen lopulta kymmenen päivän päästä.

Päivystäminen kotona kaikkina oletettuina toimituspäivinä on siis joskus ainoa tapa saada omat, jo maksetut tavarat ikinä haltuun. Nykyisen Suomen postin aikana tämä ei ehkä aiheuta sinussa suunnatonta sääliä, kun olet katsellut oman pakettisi matkustavan ensin luoksesi Vantaalle lajittelukeskukseen, siitä Turkuun, Ouluun, Kuusamon R-Kioskille ja lopulta Helsinkiin, jonka jälkeen saat viestin, jossa todetaan, ettet ollut kotona ja paketti on palautettu lähettäjälle Saksaan. Tunnen tuskasi. Itsekin olen vastaavan elämyksen saanut nauttia Suomessa, joten ei se herkkua ole sielläkään. Myös kuljetusliikkeet DHL ja SEUR ovat ottaneet täällä tavaksi ilmoittaa, että asiakas ei ollut kotona ja paketin voi hakea noutopisteestä.

Todellisuudessa yhdelläkään kerralla luonani ei ole käyty, koska portilla on kamerat jokaiseen suuntaan ja hälytys tulee mistä tahansa liikahtuksesta ovikellon tai portin lähellä, kuten myös muureilta, jos lähetti kiipeäisi sieltä yli. Mutta se siitä. Istun siis täällä taas turhaan ja katselen Fuengirolan kaupungin valoja. Toimitustani ei näy. Ehkä huomenna sitten. Tai ylihuomenna.

Palataanpa kuitenkin alkuun. Siihen hetkeen, kun sain päähäni, että etelään sitä ihminen haluaa muuttaa. Kuten aiemmista kirjoistani tiedätte, olen aina ollut veneilijä. Tai sanotaanko, että olen omistanut veneitä. Ne lienevät kaksi eri asiaa, jos ihan tarkkoja ollaan. Ilman karttaplotteria olisin veneillessä totaalisen hukassa, koska perinteiset paperikartat ja navigointi tähtien sun muun astrologiahumpan perusteella ei todellakaan onnistu, eivätkä ykköskirjassa kerrotut veneretket olleet ihan suoraan malliesimerkkejä. Oli miten tahansa, niin kesät ovat kuluneet hyvin pitkälti veneiden kanssa. Jossain vaiheessa, rassattuani venettäni kesäkuuntoon perinteisen kahdeksan kuukauden talven ajan, mielessäni tyynet kesäillat ja rantasaunoilta leijaileva savun tuoksu, aloin olla väsynyt hetkiin, jolloin seisoin heinäkuussa aurinkovoiteineni laiturilla kaatosateessa, odottamassa sitä hienoa veneilypäivää, jota ei koskaan tullut. Tuo ei ehkä ollut mikään maailmanluokan katastrofi ja ihmiskunnan tuho, mutta pientä ihmistä homma otti kupoliin melko reilusti. Silloin alkoi heräillä halu muuttaa lämpimiin maihin, edes osaksi vuotta. Haaveilin sellaisesta kesästä, jolloin veneellä pystyisi ajelemaan jopa kokonaisen viikon kesässä, paleltumatta tai kastumatta. En huomannut selvittää sellaista seikkaa, että eihän täällä Espanjassa ole mitään saaristoja kuten Suomessa ja aallot ovat tyynenäkin päivänä nelimetrisiä, mutta se on eri tarina.

Venettä ei ole tullut hankittua muutosta huolimatta, kun ymmärsin että 60-jalkainen jahti on tässä merenkäynnissä lähinnä pelastusjolla. Avomerен aallot ovat niin korkeat, että viihtyäkseen merellä myös tuulisempina päivinä, tulisi hankkia jokin 100-jalkainen mörssäri. Toki veneilykausi täällä kestää ympäri vuoden, jolloin se valitettava, Suomesta tuttu talvitelakointiongelmia loistaa poissaolollaan. Ei tarvitse nostella edestakaisin ja suojata venettä pakkaselta, joskin vastaavasti suolainen vesi veneen paikkoja kyllä kuluttaa.

Haaveet Espanjasta maana alkoivat kasvaa vieraillessani Alicantessa useina vuosina telkkaria tehdessä. Koin kulttuurin olevan hyvin lähellä suomalaista ja siltä osin elämän helppoa, vaikka kielipääni ei ole kehuttava. Tuo oletus kulttuurin suhteen johtui osittain siitä, että kuvausmatkoilla ei ollut tarvetta hoitaa mitään asioita ja espanjalainen manjana ei päässyt kovin lähelle maasta innostunutta ihmistä. Sain myös kaikissa käytännön asioissa apua telkkarihommiä tehdessä tutuksi tullee Suvanteen Ramilta, joka oli asunut jo pitkään Espanjassa, joten hän hoiteli kaikki asiat kuvausreissuillamme. Mikäli olisin silloin joutunut hoitamaan virastoasioita, tai edes tilaamaan jotain tavaraa paikallisesta firmasta, olisi käsitys kulttuurieroista ollut ehkä hitusen realistisempi. Näillä spekseillä kuitenkin kiinnostus kasvoi ja kasvoi. Joka viikko mielessä oli palmut, meri ja vuoret, sekä loppumaton lämpö. Lämmönkin luulin olevan vain positiivinen juttu, koska viikon kuvausmatkalla siitä ei toki saanut tarpeekseen, vaan sitä jäi kaipaamaan, kun lentokone lähti kohti pohjolaa. Silloin en osannut kuvitella, miltä tuntuu ajaa prätkällä 39 asteen lämmössä yöllä, kun tarttee pitää stoppeja, ettei läkähdy hengiltä.

Kesällä keli täällä voi olla kuin saunassa kiuasta kohti ajaisi. Sitä aikaa ei toki mahdottoman kauan kestä. Noina Alicanten vuosina kävin tutkimassa myös Turkin ja Kreikan fiilikset, joissa oli omat ongelmansa. Turkissa naisten kohtelu oli vastenmielistä ja kyllästyin hyvin nopeasti siihen lomilta tuttuun basarihuutelun kaikkialla, vaikkakin siellä oli mukaviakin asioita, ainakin lomalla. Kreikassa törmäsin kaikkialla tilanteeseen, jossa pankkikorttikone oli muka rikki ja käteistä piti olla jatkuvasti etsimässä automaateista, jotka usein eivät toimineet. Pimeä raha kiinnosti siellä niin paljon kauppiaita, että ajatuskin normaalista elämästä saman korttihaasteen kanssa tuntui raskaalta. Käteisen kantaminen tuhansittain ei taas ole turvallisuussyistä aina kovin järkevää, eikä Kreikka ole maa, jossa kotona säilyttäisin valtavia määriä käteistä. Kauniita rantoja ja kohteita maassa oli runsaasti ja kreikkalaiset daamit olivat ilo silmälle, mutta kokonaisuus ei innostanut.

Melko nopeasti tuli myös selväksi, ettei maan kansalaiset ainakaan rehellisyydestä mitalia ansaitse. Se toki saattoi olla vain mamuun kohdistuvaa kikkailua, jota koin. Tulin ihan huolella kusetetuksi jollain torilla, ostaessani paitoja. Ihmettelin varsin laadukkaiden paitojen hintaa, joka oli todella halpa. Esillä oli mallikappaleet ja pieniä kokoja, mutta myyjä sanoi heillä olevan paketissa isompia kokoja. No minä siitä sitten mallikappaleen perusteella pyysin kolme XXXL-kokoista versiota mallipaidasta. Sovittamisen sijaan myyjä tunki ne hyllystä suoraan muovipussiin, mutta samapa tuo. Ajattelin että syön itseni sopivaksi, jos olivat liian suuria. Hotellilla kun otin pussit auki ja sain yhden paidan käteeni, tajusin, miksi ne olivat niin halpoja ja miksei niitä tarjottu sovittettavaksi.

Suomalaisen miehen seitsemän vuoden erittäin takkuinen matka Espanjan auringossa. MANJANA - Kun huominen El ole huomenna, kertoo kulttuurieroista kahden maan kansalaisten välillä, sekä tapahtumista joihin nuo erot ovat johtaneet. Sattumuksia riittää.

Kirja toimii myös matkaoppaaksi Espanjaan tai Etelä-Euroopan maihin matkustaville, avaten suomalaisesta toimintatavasta vahvasti eroavia tapoja ja käytösmalleja. Asunnosta etelässä haaveileville kirja kertoo oikeat tavat edetä asuntomarkkinoilla.

Avataan tämän matkan yhteydessä myös Henkan hyvän tekeväisyshankkeita, sekä niistä tulleita palautteita ja sosiaalisen median vihaposteja. Kirjan kaikki tapahtumat ovat totta, vaikka sitä voi olla vaikea uskoa.

Kirjassa on voimasanoja ja rankkaakin huumoria.

Hyviä lukuhetkiä!

